

Pe ce cale ar trebui să vină lumina?

15 februarie 2008

Gili Cârstea

Extrem de uimită de orbirea cu care era tratată solia neprihănirii lui Hristos imediat după 1888, sora White era pusă în situația de a face paralele șocante între timpul prezent și trecut, pe care cu greu le poate evita cineva căruia i-a mai rămas o brumă de sinceritate și bun simț.

Ea aduce dovezi zdrobitoare că lumina trimisă de Dumnezeu prin Hristos era imposibil de confundat, că razele ei au fost clare și distincte, iar Mesagerului nu I se putea găsi nicio vină astfel ca oamenii să aibă scuze că s-au poticnit din cauza Lui. Solia a fost desăvârșită, Mesagerul a transmis-o corect, și totuși conducătorii bisericii au refuzat-o, și au împiedicat și pe alții de a o primi. Apoi revine la timpul prezent:

„Așa este și în timpul nostru. Lumina adevărului strălucește asupra noastră la fel de clar ca și asupra poporului iudeu, dar inimile oamenilor sunt la fel de împietrite și insensibile ca și în zilele lui Hristos. Mulți care pretind că sunt în lumină se află în întuneric și nu știu. Ei s-au înfășurat atât de tare în necredință încât numesc lumina întuneric și întunericul lumină. Ei nu au habar de ceea ce condamnă și resping. Dar ignoranța lor nu este din aceea care poate fi scuzată de Dumnezeu, deoarece El le-a dat lumină, dar ei o resping. Ei au în fața lor exemplul trecutului, dar nu pot fi avertizați, căci necredința îi înfășoară într-o beznă impenetrabilă. Ei refuză să accepte mărturiile, pe care ar fi trebuit să le creadă, dar sunt gata să primească bârfe ieftine și opiniile unora care dau pe față credulitate și superficialitate” (The 1888 EGW Materials, 408).

Noi astăzi putem spune că și în timpul nostru este exact la fel, că nimic nu s-a schimbat, și că mergem pe același drum al necredinței uimitoare pe care au mers și ei. Lumina adevărului neprihănirii lui Hristos strălucește în aceleași raze clare și distincte, dar biserica pare înfășurată în aceeași beznă impenetrabilă a necredinței. Deși toți observă că ne învârtim de un secol în cerc fără să ajungem nicăieri, soluția simplă la încropeala laodiceană este refuzată, iar purtătorii ei ignorați acolo unde nu sunt condamnați și amenințați cu alungarea.

Ce metodă ar trebui să folosească cerul spre a convinge pe conducătorii noștri că solia 1888 este încă „începutul mării strigări,” și că ea trebuie să se dezvolte în solia îngerului din Apocalips 18? Ce calități ar trebui să aibă mesagerii

spre a convinge corpul pastoral că solia este „cu adevărat” solia îngerului al treilea, adică tocmai aceea pentru care au fost chemați în lucrare și pentru care sunt plătiți?

Să ne imaginăm că cerul ar trimite bisericii de astăzi un nou profet, o urmașă a sorei White, spre a valida solia 1888, și că noul profet ar vorbi cu aceeași pasiune despre solie ca și ea. Ar fi solia primită?

Să ne imaginăm că ar coborî din cer o legiune de îngeri, și ar aduce o tablă de aur gravată cu degetul lui Dumnezeu pe care să scrie că neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea este ultima solie de har, că solia 1888 este încă începutul mării strigări și că refuzul ei ne ține încă în această lume. Ar fi solia lor primită?

Să ne imaginăm că Însuși Hristos ar coborî printre noi, în plină sesiune a Conferinței Generale, și-ar face loc la tribună printre ceilalți reprezentanți ai bisericilor surori, și ar declara că solia 1888 este lumină și adevăr prezent, că trebuie să o recuperăm și să o prezentăm bisericii, și că acceptarea ei ar deschide porțile în fața ploii târzii și mării strigări. Ar fi mesajul Lui primit?

Răspunsul meu este negativ în toate cazurile, iar explicația este simplă: Acest gen de lucrare asupra inimilor, necesară curățirii din ziua ispășirii, nu se poate face nici prin putere, nici prin tărie. Oamenii nu pot fi terorizați sau zdrobiți de dovezi copleșitoare, pe care nu le pot refuza, deoarece Dumnezeu nu dorește să aducă pe nimeni în împărăție sub amenințarea cu forța. La nunta Mielului ori venim din dragoste dezinteresată pentru farmecul inegalabil al neprihănirii, ori nu venim deloc.

De aceea Dumnezeu a ales oameni simpli, fără pregătire școlară, fără cultură rafinată sau forță intelectuală neobișnuită, spre a aduce din nou în fața bisericii adevărurile care sunt chiar fundamentele adventiste în toată puritatea lor.

Părinții noștri spirituali de acum 2000 de ani au ratat examenul adevărului, dovedindu-se incapabili să primească lumină de la niște pescari. Se vor dovedi urmașii lor de astăzi, teologi titrați și cu totul dedicați cauzei lui Dumnezeu, mai capabili sau dispuși să primească lumină de la niște amărâți de zidari, salahori sau menajere?
